

אמנות אמנות

איפה, אם לא אצל צנחנים הייתם מוצאים קנאות כזו לשמה הטוב של חיידכם, ויחד עם זה חומר קריאה משעשע כל כך? מכתב נוסף שקיבלתי מאחד צנחן, הפעם י. גולני, על הנושא האקסואלי סמרטוטים ארגמניים:

„אודה לך, רותי, באם תפרסמי מכתב תשובה זה לצנחן ח.ב. שהשמיץ את איציק הצנחן:

„למהות הויכוח בין הצנחנים למוצנחים — ח.ב. וחבריו — הרי: הארמן פירושו — נחלאי שמת להיות צנחן. אותו גברבר ח.ב. שהיפה את הויכוח לפסים של ביטויים כגון „קטן ומושתן“ וקזאנובה, וסיפר אגדה כה יפה על הבנות „הנטרות בטור אחרי איציק, מזכיר לי את המעשה בגנב שרץ ברחוב וצעק „גנב! גנב!“ כדי שלא יחשדו בו.

ח.ב. קפצן יקר! כל הפוסל בחמו פוסל. אין אנו משכילים כמוך, אבל אין אנו מתקשטים בנוצות לא לנו, כמוך. המת קשט בכנפיים וזממתה אדומה. מעתה ואילך נהג לפי הכלל הבא:

„Si taces philosophus manes.“

ואם אתה כה משכיל, בוודאי שידוע אתה לטינית. ולטיכום: ואי להאי סמרטוטא ארגי מנא דמלי ארטא.

אני, כמוכן, מחכה בקוצר רוח להמשך.

★ ★ ★

היא אוהבת רעים

אני מוכנה להישבע (1045/76) בת ה-16 מעריצה מצא את ארתה קיט. היא גם לא שונאת את עצמה, כפי שתראו להלן:

„... לא חוסר חברה או עיסוקים דח' פוני לכתוב אליך. אלא פשוט: נמאס לי תמיד לומר את המלה האחרונה בכל ויכוח. ומאוסה עלי אותה אחירת הכנעה והסתגרות כללית, האופפים את החברה כשמיביעה אני את דעתי בנושא כלשהו.

אין לך דבר חביב יותר על הבנות, מאשר לפסוק בעניינים שונים ולהראות יוזמה ומקוריות בשטחים בהם הנערים הם ה' רוכבים על הסוס. אך רותי, כשבאה יוזמה ופעלתנות זו — בעל כורחה — בצורה מוגזמת, הרי פשוט יוצאים מן הכלים.

טוב, איני רוצה ואיני מעוניינת להפוך מכתב זה לכעין השתפכות מלאכותית, אשר חושבתני גם לא תועיל ולא תעזור במאום.

„לכן רותי, חפצה אני בנער או חיל שי יהיה מסוגל להסתגל לניגודים ולחילופים המהירים והחדים החלים באופיי מדי פעם. שיכול להחזיר לי שוב את ההרגשה שאכן ישנו אדם המביט ומשקף עלי מלמעלה למטה.

בת 16 אני, ודרישות מיוחדות ביחס לתארם החיצוני של חברי לעט, אין לי. אך רותי, הנערצים עלי הם הטיפוסים הרעיים! יצורים אשר כל רעיהם גמרו אומר כי אגואיסטים ויהירים הם! בני אדם ההולכים לפי שרירות לבם ורצונם, ללא מורא דעת חבריהם והסובבים אותם. אני שיים המהיום ניגוד חריף לאלה בעלי הלב „הרחב“ וההתנהגות ההולמת כל מקום והופעה.

„... אין כהנתי לאותם ברושים היושי בים כשרגליהם על השולחן במחנה להציג לראחה את זלולם ובוים העמוק לנימוסי החברה! לא בכאלה חפצתי! אלא, וכאן מתקשה אני להסביר...“

★ ★ ★

היו שני חברים

יאיר טדה ומיכאל פריד, ה-1079, צה"ל, אינם מבינים מדוע צריכים הם להישאר אלמונים במדורי. הם רוצים להר פיע בשמם המלא וכחובתם. בבקשה. הם מספרים שהינם שני חברים טובים,

קורה כאשר אחד הנערים איננו מופיע למפגש כפול.

★ ★ ★
„הזנות נודדים“, בפלורידה, היא הגזרה לדון של קיי.

★ ★ ★
בוויסקונסי, בהליכה משותפת לקולנוע, אסור לצחוק בסרטי מיקי־מאוז. הנתפס בצחוק חייב לעזוב את כסאו, לחי זור אליו רק כאשר מתחיל הסרט העיקרי.

★ ★ ★
נשיקה, מוגדרת בצפון קרוליינה כ„מלחמה בקטריולוגית“.

★ ★ ★
בנירג'רסי, מיעצות הנערות זו לזו לקלף בצל לפני כל פגישה. זה משווה להן עיניים נוצצות.

★ ★ ★
מסיבות „טיפות לימוז“ נע' רכות עלידי נערות אמריקא, סטאט, המתכוננות ללמוד בקולג'. במסיבות אלה מחליפות הן דעות כיצד לשפר את מראיתן.

כפי שרק רעים לקרב מסוגלים להיות. שניהם חיילים, יוצאי חיפה, המתכוננים להמשיך את חייהם באחד המשקים. יאיר חובב ביאולוגיה, ומיכאל פסיכולוגיה. דבר שאינו מפריע לחברותם, מביטחים הם. גם העובדה ששניהם שייכים לשתי תנועות נוער נפרדות, אין בה כדי להזיק להם.

הם רוצים להתכתב עם שתי חברות חיפאיות בנות 16'17, ומבקשים שתשלחנה תמונות. הם מביטחים ששניהם חתיכים. יאיר, אומר מיכאל, הוא קצת יותר דוך זואן, אולם גם מיכאל אינו נשאר בעורף. למען הסדר: מספרם (1045/77).

★ ★ ★

אלה שפרצופן נמאס עליהן: אתן יכיר לות, לשם גיוון, לצבוע את גבות עיניכן בירוק. כך, למשל, עושה אימה סומאק, ואם להאמין לדבריה, זוהי הטיבה מדוע היא נראית אכזונית כל כך.

★ ★ ★

לפני כעשרה ימים, כתוב (1045/78), „פגשתי באוטובוס מס. 63 נערה שאת מראה אינני יכול לשכוח. אולי תוכל לזהות את עצמה לפי השיר שאני שולח בזה“.

אני מביאה רק חלק מן השיר, אחרת לא היה מקום לשאר החברה.

היא היתה / נערה / שכאילו ירדה / זה עתה / מעל דף אלמוני / של ספור ילדותי / אגדה.

היא היתה / נסיכה / ככת עשר ושש / אביבים / במשוער / ויפה / עד חשש בגידה באלוהים.

לה היתה / צמה / שגלשה על גבה / כנהר / שמימי שוחקים / בתמימות / וברסט נמרה.

משתקף מעיניה / יגון / כה רב !! / עד כי דם בן־מותה / יוקפא / למראה המבט / של עין לא עין / תועה.

★ ★ ★

לבני הנעורים האמריקאים שגועות ומני הגים המעוררים תמיחה והרמת גבות אצל כל אלה שאינם מבינים זאת. ישנן נערות, למשלי, המדביקות על הצאיותיהן הפעמוניות את סיסמות בית־הספר, או שם קבוצת ה' כדורגל של חבריהן. אחרות מתהלכות עם טלפון מזהב על חזן, עליו רשום מספר הטלפון הפרטי שלהן, לכל מאן דבעי. כשתראה נערה מחזיקה בידה שברי תקליט, חסיק מכך שזה עתה „גמרה“ עם החבר הקבוע שלה, שברה את התקליט האהוב על שניהם.

כמה מנהגים השונים בכל מדינה או עיר:

★ ★ ★
בפילדלפיה, משהלכות תלמידות תיכון בגורי כותנה שחורות וארוכות, כדי לשנות לעצמן, סתם כך, מראה של לפני מלחמת העולם הראשונה.

★ ★ ★
המונה או"מ, בוויסקונסי, פירושו: חברות בין נער לענדה בשלב של דיבורים בלבד, לא מעשים.

★ ★ ★
מסיבות נימונם נערכות בפנימיות לנערות, בקולג'ים במרינדה. למסיבות אלה מופיעות התלמידות לחדר ההתעמלות עם תקליטים, שמיכות וממתקים, מנמנות, שומעות מוסיקה, מתעוררות ומפספסות, ושוב מנמנות עד אור הבוקר.

★ ★ ★
באידינוי, קיים טירוף לאיסוף עצי מות למרק. הנערות צובעות אותן לצבעים שונים, משתמשות בהן כמשקולות נייר.

★ ★ ★
„שיעור מיקי־מאוז“ — פירו' שו, במערב, שיעור קל ביותר.

★ ★ ★
נערי טכסאס, נוהגים להבהיל את חברותיהם החדשות, בבואם למפגש ראשון בערב, כשגרב ניילון על פניהם — דבר המשווה להם מראה מפלצתי.

★ ★ ★
אם את עונדת שני עגילים על אוזן אחת במיין — סימן הוא שחזלת ללכת בקביעות עם חברך.

★ ★ ★
„סנדוויץ'“, באידיאנה, מתאר מה

חוץ מזה, מביטחים הם, הרי שהם מן החברה הטובים. וכיוון שאין הם קונים חתול בשק, שלחנה להם מכתבים אם בר צונכן להתכתב אתם והנכן ת־לאיביבות.

★ ★ ★

שלוש בדיחות פסיכולוגיות ששמעתי לאחרונה, והמכוונות לאלה הטוענים שהם מתעניינים בפסיכולוגיה ואשר מלים כאלה, תסביך־אדיפוס, פסיכואנרוטי, אינטרוברטי ואכסטרוברטי, תסביך נחיתות ושיגעון גד' לות יוצאות, מפייהם כדברים מובנים מאליהם: התבדל בין הטיפוס הפסיכי והטיפוס הנברוטי —

הפסיכי אומר: „שתיים ועוד שתיים הן חמש“.

נברוטי, לעומת זאת, טוען: „שתיים ועוד שתיים הן ארבע. אולם אינני יכול לסבול זאת“.

★ השנייה היא אודות אדם הנמצא ב'

מי מכיר? מי יודע?

מאוסף נהדר זה של חתיכות, שניצלו את ההזדמנות המיוחדת במינה של קונצרט הגאלא בהיכל התרבות כדי להתאסף — מכירה אני רק שתיים. מי מכיר את השאר, ולמה?

טיפול פסיכואנאליטי, השולח לפסיכואנאלי ליטקין שלו מכתב מחוץ־לאוזן: „מבלה נפלא. למה?“

★ או אותה אשת־חברה, הנכנסת בבהלה אל דירת חברתה: „מותג בחייך, הלוי לי חלוס. אני בדרך לפסיכיאטר שלי ולא חלמתי דבר“.

★ ★ ★

המפוצצים מפוצצים

שצנחנים מתברברים, מילא. זה כבר בי אופנה. אבל אל תחשבו שאנשי החילות ה' אחרים הם מוכי תסביך־נחיתות בשביל זה. הנה, למשל, שני בוגרי גימנסיה (1045/81), הנמצאים רחוק מביתם מפני שכך קבע צו הגיוס וצו־השעה (אפשר לחשוב שיש להם ברייה).

ומה הם רוצים? נחשטם. „זוג בנות ת־לאיביבות — הכרחי תל־אביניות — שתהינה במלוא מובן המילה חתיכות, המבינות בכל... ורצוי שבנות אלה תזענה עם מי הן הולכות להתכתב. ובכן — אנחנו נמצאים כיום בחיל הנשגב ביותר בצה"ל: חיל התותחנים!“

לא זו בלבד, אלא שמסתבר כי המומחים לפיצוצים, מפוצצים בכותב עצמם הם. כך: „מנסינותינו הקודמים לא נאמר שאנחנו נמנים בין המכוערים ביותר, ואפילו להי' פך. אנחנו נחשבים בעיני הבנות דוקא לחתיכים“.

והם מאחלים גם שנה טובה. תודה; גם לכם.

מה ללבוש. השם בא מן העובדה שאפילו ביקורת ידיונית קשה לתתם לבליעה.

★ ★ ★

ת־לאיכוני סדוני, בשבידה

מכתבה של (1045/79) הוא מסוג המכ' תבים שאני אוהבת לשנוא. היא לא האמינה שיבוא יום ותצטרך לכתוב אלי. היא רוצה להתכתב עם בחור בן 21, ת־לאיכוני וסלוגי, בעל השכלה תיכונית והופעה נאה. היא תלמידת שמינית האוהבת ספורט וצויר, ושערה שחור ועיניה ירוקות.

רואים בעליל שהמכתב, אשר נכתב על דף תלוש של מחברת, נכתב בחיפזון רב. כי אחרת כיצד אפשר להסביר את העובדה שהשמיטה לכתוב שכולם אימרים שהיא נחמדה?

★ ★ ★

אל תתעסקי ליד השער כי האהבה עיוורת אך אצל השכנים זה אחרת.

★ ★ ★

חברה טובים וחנות בשק

דוקא הלך ל(1045/80) קלף משוגע עד עכשיו. הם פשוט נוכחו שמרוב בנות אין רואים את היעד. זה פשוט לא היה זה. שניהם בוגרי תיכון וצבא, המקחים להיות עוד סטודנטים; גבוהי קומה, אשר הספורט האהוב עליהם ביותר הוא טיולים בארץ.